

Telegraful Român

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.
Pe șase luni 16 cor. — Pe trei luni 8 cor.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor, după învoială

Abonamentele și inserțiunile
să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Insemnări

Anacronisme

Guvernul revoluționar e în plină muncă. Lucră din greu să și câștige merite. Ordonă în cale telegrafică și revoacă în acelaș fel. Doar merge mai iute. Dar e și mai ușor.

Mai cu temei se silește «să împăciuiască» națiunile dintre vechile hotare.

Deocamdată înlăturând măsurile draconice aplicate față cu noi în treburile culturale și economice.

Ministrul școalelor Lovász Marton ridică telegrafic ordonanțele apponyene privitoare la înfăptuirea «zonei culturale». Zonă culturală! ceva ne mai pomenit în istoria neamurilor!

In urma acestei dispoziții telegrafice, învățătorii, cari în vara trecută ni-au fost răpiți cu sila, duși la Cluj pentru a se adăpa din izvoarele adevăratului patriotism maghiar, constrânși să mai facă un jurământ ca învățători de stat, sânt trimiși la umilele școale românești, rămase părăsite și stingherite de duhul românesc, moștenit dela părinți.

Cum se descurcă oare treaba aceasta? Ca nodul gordian!

Mai nou! Acelaș domn ministru suprimă telegrafic învățământul limbei maghiare din clasa I și II a școlii primare. Și e foarte bucuros de dispoziția aceasta, doar e de credința că a făcut mare ispravă.

Cum rămâne cu celelalte clase? Să stăpânească oare și pe mai departe supliciu introdus de Trefort în 1879 și perfectuat de jezuitul Apponyi? Și cum rămânem cu limba de instrucție în școlile comunale și de stat ridicate prin așezările noastre românești în mod volnic?

Acesta-i liberalismul revoluționar? Să nu fi murit cu desăvârșire minciuna politică? Pentru ce nu s'a pogorât d-l ministru cu gândul cel puțin până la anul 1868, la dispozițiile legilor XXXVIII și XLIV, cari ordonă în mod explicit ca fiecare elev să fie instruit în limba maternă?

Noi considerăm dispozițiile acestea și mai ales cea din urmă de întârziată. Le considerăm de anacronice.

Și ar fi o umilire să mai cerem vre-o reparare. Mai ales astăzi când toate neamurile se bucură de dreptul firesc și sfânt de liberă orânduire și ocărnuire.

Copiii credincioșilor noștri cer să fie luminați cu puterea limbei materne, sfințite prin Duhul sfânt. Căci destul li-au fost încălțită și torturată mintea și corcice sentimentele.

S'a schimbat vremea...

Cuvintele dela Belgrad. — O desfacere.

Comandantul oștirilor din Balcani, generalul francez Franchet d'Esperey, primind zilele acestea delegația din Budapesta în Belgradul Sârbiei, i-a făcut câteva declarațiuni dintre cele mai netede, prin care a veștețit după vrednicie politica maghiară urmată atât față de străinătate, cât și față de naționalități.

«Ați dat mână cu dușmanii noștri (cu germanii) — a zis generalul, — veți plăti și veți ispăși alături cu dâșii».

«Ați prigonit naționalitățile nemaghiare: ați pierdut simpatiiile Franței».

Comandantul francez spune maghiarilor două lucruri, care în jalnicele împrejurări de azi poate nu vor jigni mândria tradițională a patrioților unguri, ci mai de grabă le va da de știre să fie cât se poate de modești în vorbe și dorințe.

Ungaria, în ultimele decenii, a servit interesele imperialismului german; Ungaria, zice mai departe generalul, a desconsiderat și nedreptățit ani de-a rândul, va să zică în mod conștient, tot ce nu eră maghiar pe pământul acesta ce-l locuim de veacuri.

«N'am decât să fac un semn, și voi, — maghiarii — veți fi zdrobiți» (J'ai ne qu'une signe a faire, et vous serez detruits!)

Astfel a cuvântat un militar francez, care nu caută stilul diplomatic, ci numește lucrurile cu numele lor adevărat.

Ear cuvintele acestea auzite acum, — o mărturisește șeful delegației soșite dela Belgrad, — au izbit asupra noastră, a delegaților unguri, ca niste lovituri de săcuri (mint a fejszecsapások).

Incolo, generalul Franchet d'Esperey crede — cel puțin așa spune comunicatul oficial, — că singur Károlyi este în stare de a salvă ceace se poate salvă pe seama ungarilor biruiți în război.

Dar aceasta este la urmă treaba lor.

Treaba de căpetenie a noastră, a românilor din această țară, este ca în viitorul stat din care vom face parte, să avem *chezășie* desăvârșită, că n'o să mai fim exploatăți de stăpânirile vremelnice, cum am fost sute de ani. Atât.

Unde să găsim asemenea *chezășie*? Aici ne răspunde limpede nota Statelor Unite în frunte cu Wilson, — și ne va răspunde în curând forul cel mai chemat: congresul de pace.

In șirul evenimentelor înregistrăm — deși nu mai are importanță — faptul, că partidul lui Apponyi s'a disolvat.

Insuși șeful a făcut propunerea să se desfacă partidul său, ca unul care nu mai are înțeles în vremea nouă.

El, contele Apponyi, contrarul nostru cel mai neîmpăcat, declară că se retrage cu totul din viața politică.

Ungurii nu credem să-i ridice monument.

Ear istoria școalelor nemaghiare din țara întreagă va pomeni pe nobilul conte ca pe un ministru, care n'a avut nici idee palidă de știința numită *pedagogie*, și care totuși a stat de mai multe ori în fruntea școalelor din biata țară ungrească.

† Alecsandru Lebu

Luni, în 11 Noemvrie n., la orele 3 p. m. a închis aici în Sibiu pentru totdeauna ochii, unul din bărbații cei mai de frunte și de valoare ai neamului nostru, în etate de 83 ani.

Prin Testamentul său deșus la cassa arhidiecezană, încă la 29 Decemvrie 1907, partea cea mai mare a averii sale o a lăsat la dispoziția arhidiecezei noastre Transilvane. Avera trece peste 1.000.000 coroane, din care se formează o fundațiune care va purta numele marelui defunct. Avera mobilă valorile de 640.000 le-a predat încă fiind în viață la 20/IX 1917 la cassa arhidiecezană unei comisii de 3 membri în persoanele asesorilor Nicolae Ivan, Pantaleon Lucaș și Ioan Vătășanu.

Dispozițiile pentru înmormântare le a luat Consistorul arhidiecezan, în înțelegere ca parohul protoșop Dr. Ioan Stroia și medicul Dr. Ilie Beu, cari în clipele din urmă au fost cei mai de aproape oameni de încredere și ajutor.

Ne plecăm în fața marelui mort — carele a trăit pentru biserică, a lucrat pentru neam, și a fost un model de modestie și de viață curată și neprihănită.

Scrisoare deschisă

Domnului Ioan Schöpp, vice-comite al comitatului Sibiu

Stăruințele Domniei Tale de a restabili ordinea în comitat sunt vrednice de toată lauda — și cu deosebire remarcăm marele interes ce îl pui pentru îngrijirea de alimentarea poporului, neprovăzut, respective care n'are pământ.

Cred, că fac un serviciu obștei, când vin și Te rog ca mai ales în chestia hranei poporului să nu Te oprești la drumul de jumătate, ci se faci posibilul, ca să asiguri pentru popor hrana necesară pentru întreg anul, — aceasta o vei face în prima linie, dacă nu vei mai permite ca să se ducă din comitat nici un grăunte de grâu și de cucuruz — ci se rămână în comunele noastre, ca din prisosul celor cu bucate să ajungă și cei săraci și lipsiți.

Inainte de toate, lipsiți vor fi de sigur cei ce de 4 ani — au fost departe de casă și de coarnele plugului, și au petrecut la front și în tranșee.

Pentru aceștia să iai cele mai grabnice măsuri ca să fie împărțiți cu grâu, cucuruz și cartofi, și anume din cvota întrecătoare din comună ori din pretură.

Nu este de ajuns, ca să dispuni să

li să iee soldaților puștile la granița comitatului, și apoi să-i lași în grija Domnului.

Omul flămând și preste măsură chinuit de 4 ani, văzând, că nu e primit acasă, cu dragoste, cu căldură și cu brațele deschise — ușor degenează în fiară selbatică.

De aceea primăriile comunale să primească povețe și porunci ca să îngrijească pentru ceice vin la vatra lor, ca să nu afle acolo numai golătate și lipsă, ci să afle cel puțin strictul necesar cu care să se poată împacă.

Și fiindcă grăul și cucuruzul probabil nu se dă fără plată, primăriile să anticipeze din alodiu pentru cei săraci și lipsiți, și banii necesari, ori dacă nu să pot anticipa, să le facă rost de lucru pentru plată. Ori cine vrea să lucre, poate câștigă și cu brațele parale frumoase.

De 4 ani drumurile comunale vicinale — și comitatense s'au stricat cu desăvârșire — și pentru de a le readuce iar în stare bună, să deie de lucru celor soșiți dela front. Acest lucru să poate face și pe timpul de iarnă — pentru plată pe teritoriul comunei.

Banii să se incasseze dela cei cu stare bună, dela ceice au stat acasă, dela ceice au câștigat zeci de mii din vinuri, din vite și din negoțul cu grâu, cu poame, cu lemne și cu alți articlii scumpi.

Repartiția să fie mare, ca săracii și soșiți să capete plată suficientă din care să poată trăi.

Incât bucatele din comitat nu ajung și pentru orașe — să stăruia a ținea legăturile vechi, cu comitatele Arad, Torontal, Timiș de unde se pot cu bani cumpără bucate cât de multe, acum, când pentru armată nu mai trebuie, și când nu mai suntem datori să scoatem ultima bucată de pâine din gura copiilor noștri și să o trimetem celor din Austria.

Dacă ai făcut — și luat aceste dispoziții — și ai mai îngrijit și de lemne gratuite din pădurile sătești, iarăși numai pentru cei lipsiți și în prima linie pentru foștii soldați, — ai asigurat liniștea publică, ai pus temelii puternice la susținerea ordinii, atunci nu ai lipsă nici de jendarmi, nici de finanți — aceia fiind și ei oameni cu brațe tari, își pot și ei câștigă pâinea pe cale cinstită și cu muncă mai mulțumitoare. Și fiind vorba de finanți Te mai rog, să stăruia, ca centralele pentru fierul rachiului să se desființeze.

In unele comune anul trecut abiă am putut rețineă poporul dela răsvrătire. Acum cu greu ar mai merge.

Țăranul nu e orb. El vede că din maza lui metrică de trevere primește 20 cor. statul să zicem 30 coroane, și anteprenorul 250 coroane.

Și noi cărturarii nu suntem chemați, ca în vecii vecilor să stăruim, ca poporul să suferă și pagube materiale și să tacă — căci ne pierdem la popor toată încrederea.

Sistemul de jaf a trecut, lume nouă, legi nouă, atmosferă curată — peceți rupte, dacă vream să trăim în pace unii cu alții. Notarii și pretorii, cari au executat poruncile vechi — ș'au pierdut încrederea poporului, mulți — fără vina lor, puși pe foc de mai marii lor, de ceice au făcut legile, nu pentru popor, ci pentru foloșul speculanților îmbogățiți de pe spatele poporului.

Cu ordinații și legi bune — să pot reabilita și notarii; cu legile vechi, nu-i putere luminească să-i spele și mântue.

Legile încă să le facem cu toții, nu ca pân' aci; să le facă românii pentru români, căci ei cunosc mai bine păsurile și năcazurile poporului din care au eșit.

D'alde Hămori (și nu știu cum să chiamă pe ceice îi invitărați în trecut pe la Sebeșiu, Orăștie, Dobra, Ighiu și în părțile noastre, ca să facă legi pentru evrei și speculanți — și nu pentru popor —

credem că-și vor fi încheiat cariera și vor reveni la alte meserii potrivite pentru ei) Nota redacției: *unul e candidat de pușcărie.*

Aceste le semnalez — ca să se știe, că sunt numai a mii parte din păcatele sistemului vechiu — pe care îl va îngropa veacul al XX-lea pentru totdeauna — și credem că nu va mai reinvia niciodată îngrijind cu toții să punem lespede grele de piatră pe ușa mormântului.

Cu permisiunea D-tale voiu continua.

Stimătorul:

N. Ioan,

prezidentul clubului municipal român.

Revoluția biruitoare în Germania

Valurile revoluției cresc mereu și în Germania.

În Colonia, Braunschweig, Magdeburg, Frankfurt, Schwerin, Lipsca, Dresda și în alte numeroase orașe s'au constituit *consilii de muncitori și soldați*. Consiliile acestea au luat în mâna lor administrația.

În München s'a proclamat *republica*. Regele bavarez și familia sa au părăsit orașul și s'au refugiat.

Împăratul Wilhelm se află acum în *Olanda*, la Arnheim. Palatul său din Berlin este ocupat de trupele consiliului de muncitori și soldați.

Germania primește condițiile armistițiului

Guvernul german, după comunicatul oficial din Berlin, a primit următoarele condiții dictate de înțelegere:

1. Evacuarea imediată a Belgiei, Franței, a Alsației-Lorenei în timp de 14 zile.
2. Se predau 5000 de tunuri, întâi cele grele; 30 mii de mitraliere, 3 mii aruncătoare de mine și 2000 de aeroplane.
3. Evacuarea țărmului stâng al Rinului. Se ocupă orașele: Mainz, Coblenz și Colonia.
4. Pe țărmul drept al Rinului se constituie o zonă neutrală de 30—40 kilometri. Evacuarea în 14 zile.
5. Se predau: 5 mii de locomotive, 15 mii vagoane, 10 mii automobile.
6. Intreținerea în Germania a trupelor de ocupare.
7. La răsărit au să fie retrase toate trupele îndărătul frontierei dela 1 August 1914.
8. Renunțare la tratatele de Brest-Litovsc și București.
9. Capitulare necondiționată pentru Africa de est.
10. Inapoarea averii băncii belgiene și a aurului rusec și românesc.
11. Liberarea prizonierilor de război fără reciprocitate.
12. Predarea de 100 submarine, 8 crucișătoare și 6 dreadnoughts; celelalte vase trebuie demontate.
13. *Blocada se susține mai departe*.
14. Armistițiul durează 30 de zile.

Regimentul boem Nr. 8 a părăsit Sibiu

Impodobiți cu flori, în haine de sărbătoare s'au înșiruit companiile regimentului boem în fața casarmei, în piața Hermann. Și piața s'a umplut de lume, venită să petreacă regimentul boem, cel puțin cu gândul, în patria fericită, în patria reinviată din ruinele Austriei, în patria creată de fruntași luminați și de hărnicia și conștiința poporului.

Muzica înțenează imnul național-boem. Capetele soldaților se descopere cu evlavie, asemenea a tuturor privitorilor. Și soldații cântă, cântă răpiți de luminoase reverii.

În numele orașului ia rămas bun dela regimentul care 4 ani a stărut în această localitate, primarul Dr. Goritz căruia i răspunde comandantul regimentului însoțit de strigătul soldaților «slava».

Și fericirii boemi, sub podoaba florilor au

plecat spre gară întovărășiți de mulțimea locuitorilor sibiieni, cari i admirau.

La gară și-a luat rămas bun dela soldații lui Kramarz, Massarik, Stanek, sfatul militar prin rostul generalului Hofbauer.

În numele legiunii române a vorbit locotenentul Simtion, iar în numele românilor redactorul nostru căruia comandantul regimentului i-a răspuns între altele: «*Doresc românilor, pentru cari avem cele mai sincere simpatii, un trai glorios pe pământul strămoșesc, închegându-se — ca și noi — într'un puternic stat național român. Slava!*

Publicațiune

Pe baza ordinului ministrului de război ungar Nr. 28300 Pres. 15 din 4 Noemvrie 1918 se publică următoarele:

Din prilejul terminării războiului se acordă amnestie, și anume:

1. Nu cad sub urmărire criminală, ear intrucât procedura criminală ar fi în curs, aceasta se sistează pentru toți acei indivizi, cari cu comisi crima dezertării sau delictul părăsirii arbitrate a trupelor lor; au comis crima sau delictul nesupunerii față de ordinul de chemare la serviciul activ militar, sau au comis alte crime normale prin legea despre apărarea țării, mai departe pentru acei indivizi, cari au comis fapte punibile îndreptate contra puterii armate a statului, contra regelui, sau casei domnitoare, în sfârșit cari au conturbat liniștea publică (crimele normale în cap. II al părții a patra a codului penal militar), dacă aceste fapte punibile au fost săvârșite până la data acestei ordinațiuni.

2. Acelor indivizi, cari au fost pedepsiți de judecătorii militare pentru faptele amintite în punctul I, prin sentințe definitive, li se eartă pedeapsa dictată, fără considerare, că și-au început pedapsa sau nu.

3. Nu se estinde această amnestie asupra acelor crime, cari sunt normale în § 327 al cod. mil. pen. și cari au fost comise prin malversațiuni (abuzuri) referitoare la furnizările pentru armată, sau prin care s'a intenționat sustragerea dela serviciul militar.

În consecință se provoacă toți acei indivizi cari au fost declarați de dezertori, să se prezinte la proximal comandament militar (Militärstationskommando) pentru a fi demobilizați.

Sibiu la 9 Noemvrie 1918.

Comanda stațiunii militare.

Note pe marginea unei cărți

De Emilian Stoica

II

În care din aceste două categorii intră acum cuvântarea funebrelă?

Din timpuri vechi s'a obișnuit la îngropăciuni a se pomeni cu laudă viața și faptele creștinești ale celui răposat, precum și a scoate din Sf. Scriptură învățături pentru mângăierea orfanilor și a celor văduviți. Aceasta este originea și cuprinsul primelor cuvântări funebrale. Pe lângă aceasta, deoarece în fața morții sufletele ascultătorilor sânt mai zguduite, slujitorii altarului au căutat cu aceste prilejuri a aplica cuvântul înțeleptului Sirach care zice la c. 7, v. 39: «*Adu-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale și în veac nu vei greși.*»

Prin urmare cuvântarea bisericească poate fi considerată ca aparținătoare mai mult genului parenetic, moralizator.

Venind acum la apretierea cuvântărilor funebrale din biserica noastră, trebuie să înțelegem, că ele au începuturi foarte modeste.

Primul volum de acest gen apare în epoca influinței calvine. Este «*Scrierile de aur*» tipărit la 1683 și datorit protopopului Ioan Zoba din Vinț. Cuprinde câteva predici la morți, culese și traduse din unguerește. N'au altă importanță decât, că prin ele s'au înmulțit tipăriturile în limba românească. Nu mai apare nimic pe acest teren un secol întreg, până când la sfârșitul secolului XVIII și începutul celui al XIX își tipăresc ale lor «*Propovedanii la îngropăciunea oamenilor morți*» Samuil Klein la 1784 și Petru Maior la 1809. Nu numai că sânt superioare traducerilor popii Ioan din Vinț, dar ele au valoare egală cu celelalte scrieri ale acestor harnici scriitori. Fiind vechile ediții epuizate ele au fost nu de mult retipărite: pot fi utilizate cu mult folos de preoți, căci cuprind o serie bogată de pilde luate din Sfânta Scriptură și din Istoria universală.

Sânt scrise, mai ales ale lui Klein, într'un stil limpede și curgător, «*nu cu măiestrie ritoricească, nici cu grai de vorbă înaltă și adâncă, ci mai de jos și mai prost ca și cei proști să înțeleagă și să se folosească*» (citât după Iorga). Aceste cuvântări nu au aplicări individuale cu date și amănunte asupra anumitor persoane, ceea ce le-ar putea da și o însemnătate de istorie culturală, ci sânt de natură generală. Poartă timbrul operelor scrise în liniștea odăii, la masa de scris, și dacă n'au avântul și frăgezimea cuvântului rostit în fața unui public, au totuși pe lângă unele inversiuni de stil explicabile la scriitori cu cultură exclusiv latinească, parfumul arhaic al stilului cronicarilor. Va fi în ele o bună parte de muncă originală, dar asemănarea prea mare, ce este între o cuvântare a lui Maior și alta a lui Klein, ne face să credem că aceste propovedanii sânt prelucrări după modele străine, — după cum eră obiceiul timpului, — nemărturisite.

În întreg cursul veacului XIX, care a dat literaturii noastre un avânt deosebit, pe terenul oratoriei funebrale putem înregistra, pe lângă tipărituri mai mărunte numai cuvântările funebrale ale lui Zaharie Boiu, care constituie al treilea volum din ciclul complet de predici: «*Semințe din agrul lui Christos*». Acestea au apărut mai întâi la 1889. Au fost apoi scoase în a doua ediție augmentată la 1899. (Ca să fiu complet, ar trebui să amintesc și pe Iustin Popfiu, care a fost, pare-mi-se, oratorul de curte al mitropoliei unite, precum Z. Boiu a fost câteva decenii podoaba amvonului și oratorul oficial al bisericii noastre. Cuvântările sale, cari există în exemplare atât de rare, nu mi-au fost pentru moment accesibile).

Întreg ciclul de cuvântări al părintelui Boiu, este rodul muncii stăruitoare a unei vieți de om și cuvântările sale și sânt cea dintâi operă originală în genul lor; în-cernătatea lor residă și în răspândirea largă ce o au în cercurile preoțești. Lucrate cu îngrijire și rostite toate de dânsul su avântul și talentul, cu care-l împodolise firea și pe care a căutat să și-l valideze și în încercări bunișoare de literatură curată, sânt și o prețioasă contribuție la istoria noastră culturală prin informațiile ce cuprind despre bărbații cei mai însemnați din viața noastră publică. Defectul cuvântărilor sale funebrale este extensiunea prea mare, ce o dă iertăciunilor, care în unele ocupă aproape întreg spațiul cuvântării.

La sfârșitul volumului său, păr. Boiu dă un considerabil număr de texte biblice potrivite pentru cuvântări funebrale. Acest adaus este înadins făcut pentru cei ce nu sânt destul de orientați în vastul câmp al Sf. Scripturi.

Știrile zilei

Guvern nou în România. Din Iași se anunță, cu regele Ferdinand a încredințat pe *generalul Coandă* cu formarea noului cabinet.

Adunarea dela Lugoj. Duminecă s'a ținut la Lugoj o mare adunare în grdina *Concordia*, unde au participat câteva mii de oameni pentru a se rosti în fața situației nouă. La adunare s'a prezentat și clerul, în frunte cu episcopul Dr. V. *Frențiu* și protopopul Dr. G. *Popovici*. O stăpânit ordine desăvârșită. Prezent al adunării, a fost acclamat episcopul. Au luat cuvântul domni: Dr. V. Braniste, profesorul Dr. Victor Birlea, Dr. G. Gârda și Dr. G. Dobrin. S'a arătat mare importanță a momentului istoric prin care trecem; s'a făcut apel la înrolarea în primul batalion român, pentru asigurarea păcii primejduite de jăfuitori și tăciunări de pe teritorul comitatului, s'a creiat un fond național (o coroană de sufle) pentru acoperirea cheltuelilor. După terminarea discursurilor s'a cântat «*Deșteaptă-te române!*» și s'au acclamat militarii și oratorii.

Ordine restabilită. Cu mulțumire constatăm, că în cele mai multe comune ale comitatului nostru s'a restabilit ordinea. S'au și organizat garde naționale române, care conștie de chemarea lor priveghiază cu trezvie asupra ordinei și siguranței publice.

Reapărut Cu ziua de 8 Noemvrie 1918 a reapărut ziarul aradan *Românul*, organul partidului național român din Ungaria și Transilvania. Ca redactor responsabil semnează Dr. *Sever Miclea*, ca editor: *Aurel Rusu*.

Guvernator în Fiume. Biroul de corepondență italian anunță: Amiralul italian *Corsi* este numit guvernator al orașului Fiume. Italianii au ocupat toate insulele dalmatine, al căror guvernator este amiralul *Millo*, care își are reședința în insula *Lissa*.

Regele italian în Trient. Victor Emanuel regele Italiei, însoțit de comandantul general *Diaz* și de prim-ministrul *Orlando*, a intrat cu mare alai în Trient în ziua de 8 I. c.

Bere sau vin, rachiu nu. Opreliștea privitoare la băuturi alcoolice s'a mai redus în capitala țării. Se permite, ca în restaurante să se bea un pahar de bere sau de vin (de cel mult 3 decililtri.) Vânzarea de rachiu este încă tot oprită.

Vinurile curții. Domnitorul Carol, cum scriu ziarele vieneze, și-a vândut vinurile din pivnițele curții unui mare negustor din Viena pentru suma de 12 milioane de coroane.

Mitropolitul Bucovinei, Vladimir de Repta, locuște acum earăș în reședința mitropolitană din Cernăuț.

Pentru copiii legionarului român. Domnul *Zaharie Dobrotă*, proprietar în Șeica mare și cei 10 copilași ai săi, în marea înstufire ce ne stăpânește pe toți de când ni se arată primele raze ale soarelui libertății, pune temei cu 100 cor., predate la mâna prezidentului Reuniunii meseriașilor sibiieni, a domnului *Vic. Tordășianu*, la un fond din care să se împartă într'o anumită zi de sărbătoare ajutoare bănești între acei legionari români, foști pe câmpul de luptă, cari se bucură de mai mulți copii. Frați români, dați cu toții din avutul vostru pentru copiii legionarului român.

Împăratul Wilhelm să plece! Ziarul social-democrat *Vorwärts* din Berlin a publicat un apel al partidului către muncitori, zicând: Înfiorătorul omor de popoare se apropie de sfârșit. Nimeni nu se mai poate gândi să-l continue. Pacea sosește și pune clasa muncitorilor în fața celor mai grele probleme politice și economice. Din punct de vedere politic este vorba să păstrăm și să clădim mai departe libertățile democratice obținute. *Oamenii aceia, cari prin nenorocirea poporului nostru, trebuie să dispară dela locurile lor.* Pașii, în acest scop sânt făcuți, și nu vor putea fi împedecați din partea nimenui. (A și plecat împăratul.)

Dela poliția orașului Sibiu se anunță, că restaurantele și cafelele au să se închidă seara la ora 9. După ora 9 seara pot ieși la stradă numai persoane cu legitimație dela poliție. În cafele și restaurante nu este permis să se servească altă băutură alcoolică, decât bere.

Hotărâre foarte bună. S'au luat măsuri să nu se vândă nicăiri în țară rachiu. Hotărârea aceasta rămâne în vigoare mai mult timp. Cu cât mai mult, cu atât mai bine!

CONCURS

Guvernul ungar publică concurs pentru ocuparea a 2500 (două mii cinci sute) posturi de polițiști de graniță.

Cu posturile acestea sânt împreunate următoarele beneficii: 1000 cor. salar anual, 1000 cor. ajutor de război, bani de cvartir conform legii, 175 cor. bani de haine, și în timpul de acum 20 (douăzeci) coroane diurne.

Dela concurenți se cere: cetățenie de stat ungar, vârstă sub 40 de ani, trup sănătos, purtare de până acum nepătată, cunoașterea deplină a limbii maghiare în scris și cu vorba.

Invit pe toți aceia, cari doresc să dobândească unul din aceste posturi, să se prezinte în oficiul meu, (Strada Șaguna Nr. 11.)

Numirea se face deocamdată pe timp de probă și fără a fi legată de anumit loc.

Nagyszeben, 10 Nov. 1918.

(480) 1—1 Dr. Todor Árpád m. p.,
Capitan al poliției de graniță ungară.